

Kúria
végzése

Az ügy száma: Bfv.II.985/2021/6.
A határozat szintje: felülvizsgálat
A tanács tagjai: Dr. Somogyi Gábor, a tanács elnöke
Dr. Boros Tibor, előadó bíró
Dr. Metzing Márton, bíró
Az eljárás helye: Budapest
Az eljárás formája: tanácsülés
Az ülés napja: 2022. július 6.
Az ügy tárgya: csalás büntette
Terhelt: ...
Elsőfok: Gödöllői Járásbíróság, 4.B.358/2017/57., ítélet, tárgyalás,
2019. október 10.
Másodfok: Budapest Környéki Törvényszék, 1.Bf.103/2020/12., ítélet,
nyilvános ülés, 2021. február 2.
Harmadfok: -
Az indítvány előterjesztője: a terhelt védője
Az indítvány iránya: a terhelt javára

Rendelkező rész

A Kúria a csalás büntette miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva a Gödöllői Járásbíróság 4.B.358/2017/57. számú és a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.103/2020/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye és ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

[1] I. A Gödöllői Járásbíróság a 2019. október 10-én kihirdetett 4.B.358/2017/57. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás büntetében [Btk. 373. § (1) bekezdés, (5) bekezdés b) pont] és ezért őt 1 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, de a büntetés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette azzal, hogy a

szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a terhelt legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[2] Az ítélet ellen a terhelt és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést. A fellebbezések nyomán eljáró Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2021. február 2-án meghozott 1.Bf.103/2020/12. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta; a cselekmény jogszabályi minősítésében feltüntette a Btk. 373. § (2) bekezdés bc) alpontját is, illetve a terhelttel szemben 5.625.000 forint vagyonekborzást rendelt el. Egyebekben azonban az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[3] **II.** A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a terhelt védője a Kúriára 2021. augusztus 11-én érkezett felülvizsgálati indítványt terjesztett elő a terhelt javára, amiben annak törvényi alapjaként – a pontos jogszabályi hivatkozás feltüntetése nélkül – a Be. 649. § (1) bekezdés rendelkezéseire hivatkozott.

[4] A védő indítványának indokolásában előadta, hogy sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem állapított meg olyan tényállási elemet, mely szerint az ügyben szereplő ingatlan tulajdonosa, a cég 1 és sértett között bármilyen – használati-, bérleti, vagy egyéb – jogviszony állt volna fenn. A másodfokú bíróság elfogadta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, mely kifejezetten rögzítette, hogy szerződés a cég és az Alapítvány között jött létre. Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által sem változtatott tényállási elem, hogy a sértett és az Alapítvány között külön jogviszony állt fenn a pénzügyi forrás rendelkezésre bocsátásáról. Nem került rögzítésre olyan ténymegállapítás, mely szerint a sértett a terhelt részére saját nevében, saját javára adott volna át bármely pénzösszeget.

[5] A rögzített ítéleti tényállásból ezért nem vezethető le azon anyagi jogi következtetés, mely szerint ... sértettje lenne a vádbeli cselekménynek, hiszen a jogerős ítélet által rögzített tényállás szerint is ezen személy jogát vagy a jogos érdekét bűncselekmény közvetlenül nem sértette.

[6] Az indítványozó szerint a jogerős ítélet által megállapított tényállás nem tartalmaz a terhelt részéről a Btk. 373. § (1) bekezdésében írt csalás törvényi tényállásának megfelelő elkövetési magatartást.

[7] A megállapított tényállással egyező, nem vitatott tény, hogy a terhelt ügyvezető, a korábbi ingyenességtől eltérően, azt megszüntetve, a cég 1 törvényes képviselőjeként pénzt kért az ingatlan Alapítvány általi használatért 2012. évtől kezdődően. Nem vitatott az sem, hogy a tulajdonos ezt a feltételt szabta az Alapítványnak a további ingatlanban maradása vonatkozásában. Az Alapítvány képviselőjében eljáró sértett és tanú 1 az Alapítvány képviselőjében elfogadták a terhelt feltételeit, fizettek, így a terhelti magatartás megtévesztésre nem alkalmas.

[8] Nem állapítható meg a jogtalan haszonszerzés sem a terhelt részéről, mivel a cég 1 a nem vitatottan átvett összegekről, a felek megállapodásának, a feljelentő által megküldött megállapodás szövegének megfelelően számlát bocsátott ki. A számla tartalmával, annak esetleges szabálytalanságával összefüggésben semmilyen kifogás nem merült fel. A pénz átadására az Alapítvány képviselői részéről annak érdekében került sor, hogy birtokban maradhassanak, a felek megállapodása alapján, a tényleges használat ellentételezéseként.

[9] A terhelt a pénzt a cég 1 törvényes képviselőjeként vette át, ebből eredően a pénz felett ténybelileg és jogilag a cég 1 rendelkezett, aki könyvelésében, adóbevallásaiban bevételként szerepeltette azt, így többek között annak áfa tartalmát is befizette.

[10] Az indítványozó előadta, hogy a csalás tényállási elemei közül a kár bekövetkezése fogalmilag is kizárt, mivel a kifizetett összegek fejében az Alapítvány ténylegesen használta az ingatlant.

[11] Vitatta a védő az elsőfokú bíróság azon ténymegállapítását, mely szerint az ingatlant ténylegesen nem az Alapítvány, hanem a sértett és házastársa működtette, saját céljaira használta és ők fizettek. Amennyiben a sértett és házastársa lett volna jogosult az ingatlan használatára, a jogerős ítéleti tényállásnak akkor sincs olyan megállapítása, mely szerint ez ingyenesen illette meg őket, így kár őket sem érhetne. Jelen esetben azonban inkább arról van szó, hogy az Alapítvány teljes mértékben szabálytalanul működött.

[12] Kifogásolta az indítványozó a nyomozás során kirendelt igazságügyi írásszakértő által adott szakvélemény értékelését, valamint azt, hogy a másodfokú bíróság a terhelttel szemben vagyonekobbzást rendelt el. Ezen intézkedés célja azon vagyon elvonása, amely a terhelnél keletkezik és a bűncselekményből ered. Ugyanakkor a cég 1 a terhelttől elkülönült, önálló jogi személy, így az ítéleti tényállás alapulvétele is a terhelnél „gazdagodás” nem mutatkozott, az elkövetés során, vagy azzal összefüggésben vagyont – a bűncselekmény esetleges megvalósulása esetén – sem szerzett. Azt az ítéleti tényállás sem tette kétségessé, hogy a terhelt ügyvezetőként, mint a cég 1 törvényes képviselője járt el. Ezen túlmenően ez az intézkedés a Be. 595. §-ban rögzített súlyosítási tilalomba is ütközik.

[13] Mindezek alapján a védő elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a Kúria a Be. 662. § (2) bekezdés a) pontja alapján a jogerős ítéletet változtassa meg és a terheltet mentse fel a terhére rótt cselekmény vádja alól, másodlagosan pedig egyszerűsített felülvizsgálat keretében kérte a vagyonekobbzás felülbírálatát, az intézkedés alkalmazásának hatályon kívül helyezését.

[14] A Legfőbb Ügyészség a BF.1114/2021/2. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben kizártnak, részben alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a Be. 650. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás nem támadható, s ebből következően nem vitatható a tényállás megalapozottsága és a bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége sem. Ezért – álláspontja szerint – törvényben kizártak a védőnek az irányadó tényállástól eltérő ténybeli alapokon álló, az ingatlannak az Alapítvány általi használatáért történő pénzkérésre, az eredeti, ingyenes használatra vonatkozó megállapodás módosítására, az összegeknek a cég 1 törvényes képviselőjeként való átvételére és arról számla kibocsátására hivatkozó kifogásai. Az ügyészi álláspont szerint a terhelt cselekményének megtévesztésre való alkalmatlanságára való hivatkozása sem alapos, a kár hiányára irányuló védői érveléshez hasonlóan.

[15] Az ügyészi átirat utalt arra, hogy a Be. 650. § (1) bekezdés c) pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak, ha a törvénysértés egyszerűsített felülvizsgálati eljárás lefolytatása útján orvosolható. A Be. 671. § 12. pontja szerint egyszerűsített felülvizsgálati eljárás lefolytatásának van helye, ha a bíróság az alapügyben a törvény kötelező rendelkezése ellenére nem rendelkezett, vagy nem a törvénynek megfelelően rendelkezett a vagyonekobbzásról. Erre figyelemmel a vagyonekobbzás alkalmazása törvényességének sérelmezése tekintetében felülvizsgálatnak nincs helye.

[16] A Legfőbb Ügyészség így arra tett indítványt, hogy a Kúria a Be. 662. § (1) bekezdés a) pontja alapján a sérelmezett ítéleteket hatályában tartsa fenn.

[17] **III. A felülvizsgálati indítvány nem alapos.**

[18] A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, ami a Be. 648. §-a értelmében kizárólag a bíróság vádról rendelkező jogerős ügydöntő határozata ellen, a Be. 649. §-ában megjelölt anyagi és eljárási okokból vehető igénybe. A felülvizsgálati okok törvényben meghatározott köre nem bővíthető, az ott meghatározottakon kívül más okból felülvizsgálatnak nincs helye.

[19] Az indítványban megjelölt Be. 649. § (1) bekezdése – pontokba és alpontokba rendezve – a felülvizsgálat hét különböző okát szabályozza, melyek egyidejű és ugyanazon törvényi alapon való megvalósulása fogalmilag kizárt. Az indítványban foglaltak a terhelt

büntetőjogi felelősségének megállapítását támadják, ezért a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerinti felülvizsgálati oknak feleltethetők meg, ami szerint felülvizsgálati indítvány terjeszthető elő, ha a bíróság a jogerős ügydöntő határozatában a terhelt büntetőjogi felelősségét a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével állapította meg.

[20] A védő indítványa alapján tehát az említett törvényi okból van helye felülvizsgálatnak.

[21] Ugyanakkor a felülvizsgálatban megkerülhetetlen szabály, hogy a Be. 650. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati indítványban a jogerős ügydöntő határozat által megállapított tényállás nem támadható. Ennek megfelelően a Be. 659. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a felülvizsgálati eljárásban a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, eltérő értékelésének, valamint bizonyítás felvételének nincs helye.

[22] A tényállás irányadó jellege azt jelenti, hogy a felülvizsgálat során nemcsak maga a tényállás, hanem mindaz, ami a tényállás megállapításához vezetett, támadhatatlan. Következésképp a tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mikénti mérlegelése sem külön-külön, sem pedig egymás viszonyában nem vizsgálható.

[23] A felülvizsgálat során tehát a jogerős határozatban megállapított tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mikénti mérlegelése nem vizsgálható, az eljáró bíróságok által levont jogi következtetések – így a bűnösség megállapításának és a cselekmény jogi minősítésének – helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével bírálható el (BH 2004.102.).

[24] A felülvizsgálatban irányadó tényállás szerint a terhelt ügyvezetője a cég 1-nek, amely cég tulajdonában áll a ... szám alatt található panzió. A cég 1 2010. július 1. napján a több éve üzemben kívül álló panzió üzemeltetését, hasznosítását átadta a ... Alapítványnak azzal, hogy a bevételből részesedést nem kér, de az Alapítványt terheli az ingatlannal kapcsolatban felmerülő valamennyi költség. A végleges szerződés megkötésére 2012. május 1. napján került sor, amelyben a felek szintén rögzítették a szállónak az Alapítvány általi ingyenes használatát és a költségek, így többek között a helyi adók Alapítvány általi viselését. A sértett 2010. július 1. napján az Alapítvány felé kötelezettséget vállalt, amelynek értelmében a panzió üzemeltetéséhez szükséges anyagi feltételeket biztosítja. Ennek következtében a kiadások jelentős részét ő viselte. Az Alapítvány a panziót 2010 nyarán átvette, és megkezdte annak felújítását, üzemeltetését. A terhelt elhatározta, hogy pénzt szerez a sértettől, és 2011. március elején azzal kereste fel a sértettet, hogy az Alapítvány használatába adott panzió után, éves ingatlanadó címén 2.800.000 forintot fizessen meg, amely összeg fele 2011. március 15., másik fele 2011. szeptember 15. napjáig esedékes, ezzel tévedésbe ejtve a sértettet, hiszen a panzió után sem a terület, sem az épület révén nem kellett valójában helyi ingatlanadót fizetni, és ezt a terhelt tudta. A sértett átadott a terhelt részére 2011 márciusában 1.400.000 forintot, 2011 szeptemberében – miután a terhelt ismételten felkereste az ingatlanadó átadása céljából – 750.000 forintot, majd az év további részében – pontosabban meg nem határozható időpontban – 650.000 forintot. Ezt követően a terhelt 2012 tavaszán ismételten jelentkezett az ingatlanadóért, amelyből a sértett 2012. március 23. napján átadott a részére 1.400.000 forintot, a terhelt ismételt megkeresését követően 2012. november 27. napján 900.000 forintot, majd 340.000 forintot, végül 2012. december 12. napján a terhelt által megadott és a terhelt akkori élettársa nevén lévő bankszámlára befizetett 185.000 forintot. A 2013. évben esedékes ingatlanadó megfizetése előtt a sértett az önkormányzatnál felvilágosítást kért az ingatlanadóra vonatkozóan, ahol közölték vele, és írásban is megerősítették, hogy a helyi ingatlanokat helyi adó nem terheli. Ezt követően az Alapítvány a cég 1-el kötött szerződést felmondta.

[25] A terhelt jogtalan és rendszeres haszonszerzés céljából – ingatlanadó címén – a sértettől összesen 5.625.000 forintot kapott, és azt saját céljaira fordította. Cselekményével a sértettnek 5.625.000 forint összegű kárt okozott, ami nem térült meg.

[26] E tények a felülvizsgálati eljárásban nem tehetők kérdésessé. Ezért törvényben kizártak az indítványnak a szakvélemény tartalmát és bírói értékelését érintő kifogásai, valamint az irányadó tényállásban nem szereplő, illetve azoktól eltérő tényekre való hivatkozásai is. Az indítvány jogi érvei a jogerős ítéletben megállapított – fent idézett – tényállás alapján bírálható el.

[27] A Btk. 373. § (1) bekezdése szerint, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt, vagy tévedésben tart, és ezzel kárt okoz, csalást követ el.

[28] A törvényi tényállás megvalósulásának három, egymást kiegészítő tényállási elem és az azok közötti okozati összefüggés megléte a feltétele. A megtévesztő magatartásnak kell előidéznie a passzív alany tévedését, ehhez képest arra alkalmasnak, szándékosnak (és értelemszerűen más által elkövetettnek) kell lennie. E tévedésnek kell kiváltania a megtévesztett személy vagyoni jogi rendelkezését. Végül a megtévesztett személy vagyoni jogi rendelkezése és a bekövetkezett kár között szintén okozati összefüggésnek kell fennállnia. A csalás esetében tehát a kárt nem közvetlenül az elkövető megtévesztő magatartása, hanem a megtévesztett sértett vagyoni jogi rendelkezése okozza. A tevással megvalósítható tévedésbe ejtés, a hamis tudattartalom tettes általi kialakítása a passzív alanyban történhet legális jellegű polgári jogi ügylet alapján valamilyen fizetési kötelezettség valótlán állításával is. A jogtalan haszonszerzés a megtévesztő magatartás célzata. A célzott haszon tényleges megszerzése azonban már nem tartozik a tényállás keretei közé, azon túlnyúlik, s ezért a csalás miatti bűnösség megállapítása szempontjából közömbös.

[29] Az irányadó tényállás – az indítványban foglaltakkal ellentétben – a terhelt tévedésbe ejtésben megnyilvánuló elkövetési magatartását, jogtalan haszonszerzési célzatát és az ezzel okozati összefüggésben bekövetkezett kárra vonatkozó tényeket egyértelműen tartalmazza. Így rögzíti, hogy

- a terhelt átadta az Alapítványnak a szóban lévő ingatlant ingyenes használatra, a költségek viselése ellenében, majd később erről szerződést is kötöttek,
- a terhelt mégis elhatározta, hogy pénzt szerez a sértettől,
- 2011. március elején azzal kereste fel a sértettet, hogy az Alapítvány használatába adott panzió után éves ingatlanadó címén 2.800.000 forintot fizessen meg,
- ez az indok valótlán volt, mert a panzió után sem a terület, sem az épület révén nem kellett helyi ingatlanadót fizetni,
- a sértett átadott a terhelt részére 2011 márciusában 1.400.000 forintot, 2011 szeptemberében 750.000 forintot, majd az év további részében még 650.000 forintot,
- a terhelt 2012 tavaszán ismételten jelentkezett a valójában nem létező ingatlanadóért,
- a sértett 2012. március 23-án átadott a részére 1.400.000 forintot,
- a terhelt ismételt megkeresését követően 2012. november 27. napján 900.000 forintot, majd 340.000 forintot, végül 2012. december 12-én a terhelt által megadott, akkori élettársa nevén lévő bankszámlára befizetett 185.000 forintot,
- a terhelt jogtalan és rendszeres haszonszerzés céljából – ingatlanadó címén – a sértettől összesen 5.625.000 forintot kapott, amit a saját céljaira fordított,
- cselekményével a sértettnek 5.625.000 forint összegű kárt okozott, ami nem térült meg.

[30] A fentiek alapján rögzíti a Kúria, hogy a tényállás tartalmazza a terhelt jogtalan haszonszerzésre irányuló célzatát és a tévedésbe ejtő magatartását is. A büntetőjogi felelősség

megállapításának alapja jelen esetben nem az ingatlan használatának jogcíme, hanem az, hogy a terhelt valótlan hivatkozással kért pénzt a sértettől. A megállapított tényállás szerint a terhelt a használatba adott panzió után fizetendő ingatlanadó valótlan állításával kívánt pénzt szerezni a sértettől, mely tévedésbe ejtő magatartás tehát nem áll semmilyen összefüggésben a használat jogcímével. A felülvizsgálati indítványban foglaltakkal ellentétben tehát a terhelt nem azért kért pénzt, hogy a cég 1 tulajdonában álló ingatlan az azt használó Alapítvány birtokában maradjon.

[31] A kár bekövetkezése, illetve annak a tévedésbe ejtő magatartással való ok-okozati összefüggése sem lehet kétséges a jogerős ítéletben megállapított tényállás alapján. A Kúria utal arra, hogy a tényállás szerint az ingatlan használatának vonatkozásában az ingyenesség nem szűnt meg, ingatlanadó pedig nem terhelte. A valótlan jogcímen történő terhelti pénzkövetelés jogtalan volt, és az azt teljesítő sértetti oldalon kárt okozott, melynek megítélése szempontjából nem releváns a sértettnek az Alapítvánnyal vagy a panzió hasznosításával való kapcsolata.

[32] Az irányadó tényállás szerint az ingatlan használati joga az Alapítványt illette meg, a sértett pedig az alapítvány felé vállalt kötelezettséget a költségek fedezetének biztosítására. A tényállás nem azt tartalmazza, hogy a sértett a használó tudtán kívül vagy akarata ellenére használta volna az ingatlant. Ehhez képest a terhelt az Alapítvánnyal meglévő megállapodása ellenében közvetlenül a sértettől sem kérhetett volna pénzt az ingatlan használatáért; de nem is így tett, hanem a sértettnek az Alapítvánnyal szembeni kötelezettségvállalására tekintettel kérte azt tőle, valótlan indokra hivatkozással. A csalásnak nem feltétele, hogy a tévedésbe ejtés eredményeképp ugyanazon személy vagyonaiban keletkezzen kár, éppen ellenkezőleg, a megtévesztett és a vagyoni károsult személye szétválhat. Jelen esetben – jogi értelemben – ez történt.

[33] Ebből következően alaptalan – a tényleges használat alapján – a kár hiányára irányuló védői érvelés.

[34] A felülvizsgálati indítvány állításával ellentétben az irányadó tényállás alapján a terhelt a használat ingyenességet nem szüntette meg, ezt meg sem kísérelte. Fel sem merült, hogy bérleti díjat kívánt kérni a használat ellentételezéseként vagy hogy a „tulajdonában álló ingatlant használó Alapítvány birtokában maradjon, tovább használhassa, hasznosíthassa az ingatlant.”. A használat lehetősége önmagában a megállapodás alapján megillette az Alapítványt. A terhelt valótlanul, adófizetési kötelezettséget állítva tévedésbe ejtette a sértettet, aki – a jogerős ítéleti tényállás szerint – kötelezettséget vállalt az Alapítvány felé, hogy a panzió üzemeltetéséhez szükséges anyagi feltételeket biztosítja. A terhelt által tévedésbe ejtett sértett fizette meg az „ingatlanadót”, így a kár nála következett be.

[35] Az indítvány kapcsán utal a Kúria arra, hogy a tulajdonos természetesen rendelkezhet a tulajdona felől, ekként az ingatlana más általi használatának feltételeit is meghatározhatja. Amennyiben azonban e használatra megállapodást (szerződést) kötött, annak feltételeinek módosítását csak a polgári jog szabályai szerint kezdeményezheti. Ha azonban ezt megkerülve valótlan, nem létező, általa kitalált költségre hivatkozik, ráadásul jelen esetben nem is polgári jogi, hanem adójogi kötelezettséget állítva, akkor megtéveszti a sértettet, az ebből származó vagyonszerzése pedig a polgári jog szabályainak sem felel meg, azaz jogtalan; egyúttal a sértetti oldalon az kárként jelentkezik, mert ezt az összeget a polgári jog szabályai szerint nem kellett volna megfizetnie.

[36] Az irányadó tényállás alapján ekként a csalás valamennyi törvényi tényállási eleme maradéktalanul megvalósult, a bíróság jogerős ítéletében a terhelt büntetőjogi felelősségét e cselekmény miatt törvényesen állapította meg.

[37] Az indítványnak a vagyonekobbzás alkalmazását támadó része kapcsán a Kúria utal arra, hogy a Be. 650. § (1) bekezdés c) pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak, ha a törvénysértés egyszerűsített felülvizsgálati eljárás lefolytatása útján orvosolható. A Be. 671. § 12. pontja szerint egyszerűsített felülvizsgálati eljárás lefolytatásának van helye, ha a bíróság az alapügyben a törvény kötelező rendelkezése ellenére nem rendelkezett, vagy nem a törvénynek megfelelően rendelkezett a vagyonekobbzásról. Erre figyelemmel a vagyonekobbzás alkalmazása tekintetében felülvizsgálatnak nincs helye.

[38] A teljesség érdekében utal arra a Kúria, hogy a Be. 649. § (2) bekezdés e) pontja szerint eljárási szabálysértés miatt felülvizsgálati indítvány terjeszthető elő akkor is, ha a bíróság a határozatát a súlyosítási tilalom megsértésével hozta meg. Ez azonban vagyonekobbzás tekintetében fel sem merülhet, mert a Be. 595. § (6) bekezdése kifejezetten lehetőséget ad arra, hogy ha az elsőfokú bíróság a vagyonekobbzásról a törvény rendelkezése ellenére nem rendelkezett, a tényállás azonban a döntéshez szükséges adatokat tartalmazza, erről a másodfokú bíróság is határozhat abban az esetben is, ha a terhelt terhére nem jelentettek be fellebbezést.

[39] Az eljárási bíróságok nem valósítottak meg a Be. 649. § (2) bekezdésében meghatározott, a Be. 659. § (6) bekezdése szerint hivatalból vizsgálandó, más eljárási szabálysértést sem.

[40] A fentiekre tekintettel a Kúria a terhelt védője felülvizsgálati indítványának nem adott helyt, és a támadott határozatokat – a Be. 660. § (1) bekezdésének főszabálya alapján tanácsulésen, a Be. 655. § (1) bekezdésének főszabálya szerinti összetételben eljárva – a Be. 662. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[41] IV. A Be. 6. § (4) bekezdése értelmében a Kúria határozatával szemben fellebbezésnek helye nincs; felülvizsgálatát a Be. 650. § (1) bekezdés b) pont második fordulata zárja ki.

[42] A Be. 652. § (6) bekezdése szerint minden jogosult csak egyszer nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésén alapul. Az említett törvényhely (7) bekezdése szerint felülvizsgálati indítvány ugyanazon tartalommal csak egyszer nyújtható be. A Be. 656. § (4) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételt előterjesztett, illetve az azonos tartalommal ismételt előterjesztett indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja.

Budapest, 2022. július 6.

Dr. Somogyi Gábor s.k. a tanács elnöke, Dr. Boros Tibor s.k. előadó bíró, Dr. Metzinger Márton s.k. bíró